

Ο Δερμιτζάκης εισβάλλει στο γραφείο μου με πλατύ χαμόγελο. «Ο Βαρούλκος τούς πήγε τα αυτοκόλλητα» μου λέει. «Τα πιτσιρίκια των αναγνώρισαν με την πρώτη».

Το περίμενα και δε μου έρχεται σαν έκπληξη. Δεν ξέρω κανέναν άλλον, κακοποιό ή μη, που να χρυσοπληρώνει τόσο αδρά τους ανθρώπους, για να του κάνουν θελήματα.

Έχω πει να μου φέρουν τη Σγουρίδου και τον Βαρούλκο μαζί το απόγευμα, γιατί θέλω να τους ανακρίνω κατ' αντιπαράσταση. Επειδή έχω μία ώρα κενό, σκοπεύω να βάλω σε τάξη τις σκέψεις μου και να προετοιμαστώ για την ανάκριση, αλλά έχω λογαριάσει χωρίς τον ξενοδόχο, που στην προκειμένη περίπτωση είναι ο Γκίκας.

«Σας θέλει επειγόντως» με ειδοποιεί η Στέλλα.

Όταν μπαίνω στο γραφείο του, καταλαβαίνω αμέσως το επείγον του πράγματος. Απέναντί του κάθεται ο Ολλανδός επιτετραμμένος.

«Ο κύριος Σίφελ ήρθε για να ενημερωθεί» μου λέει ο προϊστάμενός μου.

Θα μπορούσε να το κάνει και μόνος του, αλλά με

θέλει για δεκανίκι ή για να βγάλω τα κάστανα από τη φωτιά, όπως το πάρει κανείς. Εγώ όμως δεν είμαι καθόλου σε κλίμα να ενημερώσω τον Σίφελ. Πρώτον, γιατί δεν ξέρω ακόμα τον δολοφόνο και, δεύτερον, γιατί δεν μπορώ να του αποκαλύψω αυτά που ξέρω.

«Οι έρευνες βρίσκονται σε καλό δρόμο, κύριε Σίφελ» του λέω, γενικώς και αορίστως. «Έχουμε προχωρήσει πολύ από την τελευταία συνάντησή μας και ελπίζουμε ότι στις επόμενες μέρες να μπορέσουμε να κάνουμε συλλήψεις».

«Ξέρετε, η οικογένεια του Χένρικ ντε Μορ μας πιέζει πάρα πολύ».

«Το καταλαβαίνω. Κι εμείς πιεζόμαστε πολύ και θέλουμε να τελειώνουμε, αλλά οι ανακρίσεις παίρνουν χρόνο, ακόμα και όταν βρίσκονται σε καλό δρόμο».

«Το κακό για μας είναι ότι η οικογένεια του ντε Μορ δε ζει στην Ελλάδα, γι' αυτό και δεν ξέρει ότι οι Έλληνες ανήκουν στην Ευρωζώνη, αλλά όχι στον ευρωχρόνο. Χρησιμοποιούν το ίδιο νόμισμα μ' εμάς, αλλά ο χρόνος τρέχει γι' αυτούς διαφορετικά».

Γυρίζουμε και τον κοιτάζουμε ταυτόχρονα. Φαίνεται πως δεν το κάνουμε μόνο ταυτόχρονα αλλά και με το ίδιο δολοφονικό βλέμμα, γιατί ο Σίφελ μαζεύεται αμέσως.

«Συγγνώμη. Ήταν ένα αστείο».

Το καλό με τους Ευρωπαίους είναι ότι έχουν τη «συγγνώμη» στην κωλότσεπη, είτε πρόκειται για σφαγή είτε για χοντράδα.

«Καλύτερα να έχει κανείς υπομονή» του λέει ψύ-

χραιμα ο Γκίικας. «Η βιασύνη των Άγγλων στην περίπτωση του Ρόμπινσον δε μας βοήθησε καθόλου, γιατί μας έβαλε σε λάθος δρόμο και χάσαμε πολύτιμο χρόνο».

«Μπορεί να έχετε δίκιο, αλλά στην κατάσταση που βρίσκεται σήμερα η Ελλάδα, οι καθυστερήσεις κάνουν κακό στο image της. Ός τώρα κάνει τις επαφές η πρεσβεία, αλλά δεν μπορώ να σας πω ότι αύριο δε θα κάνει διάβημα το Υπουργείο Εξωτερικών μας στο δικό σας».

Αν το είπε για να τρομοκρατήσει τον Γκίικα, μάλλον έχασε, γιατί εκείνος σηκώνει, σχεδόν αδιάφορα, τους ώμους του. «Εμείς είμαστε αστυνομικοί, κύριε Σίφελ, δεν είμαστε διπλωμάτες. Αν κάνει διάβημα το Υπουργείο Εξωτερικών της Ολλανδίας, είναι πολύ πιθανό να φτάσει σ' εμάς, αλλά η επίσημη απάντηση δε θα είναι διαφορετική απ' αυτήν που πήρατε τώρα εσείς. Μπορώ να σας διαβεβαιώσω ότι και ο προϊστάμενός μας υπουργός αυτή τη στιγμή δε γνωρίζει περισσότερα».

Ο Σίφελ καταλαβαίνει ότι δεν πρόκειται να μας ξεκολλήσει κάτι παραπάνω και σηκώνεται να φύγει, αρκούμενος στη διαβεβαίωση του Γκίικα ότι θα τον πάρει προσωπικά μόλις προκύψει κάτι νεώτερο.

«Πρέπει να ενημερώσουμε αμέσως τον υπουργό» μου λέει ο Γκίικας. «Μη φτάσει κανένα διάβημα στα χέρια του και αρχίσει τη γκρίνια».

«Δώστε μου χρόνο να τελειώσω με την ανάκριση της Σγουρίδου και του Βαρούλκου».

«Τι έγινε με τον Οκάμπα;»

Του λέω τι βγήκε από την ανάκριση και μένει άναυδος. «Έτσι έμαθε πότε βρισκόταν ο Ζησιμόπουλος στον κήπο;»

«Ναι. Με δύο ερωτήσεις».

«Θα σε περιμένω ό,τι ώρα κι αν τελειώσεις. Θέλω άμεση ενημέρωση».

Η Σγουρίδου με τον Βαρούλκο έχουν φτάσει. «Τους βάλατε σε χωριστά γραφεία;» ρωτάω τον Βλασόπουλο.

«Βεβαίως».

«Ωραία, αφήστε τους λίγο ακόμα στην αναμονή».

Ετοιμάζω τις φωτογραφίες της Σγουρίδου, ειδικά εκείνη που έχει επεξεργαστεί ο Στράτος, και τη φωτογραφία του Βαρούλκου και λέω να μου τους φέρουν μαζί στο δωμάτιο των ανακρίσεων.

Η Σγουρίδου μπαίνει πρώτη και περνάει άμέσως στην επίθεση. «Μπορώ να μάθω γιατί με κουβαλήσατε μ' αυτόν τον τρόπο;» διαμαρτύρεται. «Πάλι καλά που δε μου βάλατε χειροπέδες. Είμαι επαγγελματίας, κύριε αστυνόμε, και δεν μπορείτε να με εκθέτετε μ' αυτόν τον τρόπο, σα να 'μαι εγκληματίας».

Όσπου να τελειώσει το λογύδριό της, ο Δερμιτζάκης έχει φέρει στο δωμάτιο και τον Βαρούλκο. Οι δυο τους κοιτάζονται έκπληκτοι, αλλά δε χαιρετιούνται.

«Γνωρίζεστε;» τους ρωτάω.

«Μόνο εξ όψεως» μου απαντάει η Σγουρίδου.

«Δε συμπέσατε ποτέ σε αγώνες;» Πάλι με κοιτάνε, αλλά δεν απαντούν. «Ελάτε τώρα, ξέρουμε ότι και οι δυο ήσαστε αθλητές στίβου, και ότι σταματήσατε επειδή βρεθήκατε αμφότεροι ντοπαρισμένοι».

Κανείς δεν παίρνει την πρωτοβουλία να μου απαντήσει πρώτος. Το σημειώνω με ικανοποίηση, γιατί βλέπω ότι τους έχω μπερδέψει και δεν ξέρουν πώς να αντιδράσουν.

«Ντοπαρίστηκα εν αγνοία μου» μου λέει σφιγμένα η Σγουρίδου. «Αυτό το καθοίκι, ο προπονητής μου μού έδινε να καταπίνω κάτι χάπια και μου έλεγε ότι είναι τονωτικές βιταμίνες. Όταν με έπιασαν, τότε κατάλαβα τι παιχνίδι μού έπαιζε».

Ο Βαρούλκος το αντιμετωπίζει μοιρολατρικά. «Άκου, πιάστηκα ντοπαρισμένος. Από κει και πέρα τι σημασία είχε αν ήξερα ή δεν ήξερα τι έπαιρνα. Η ουσία είναι ότι αναγκάστηκα να τα παρατήσω».

«Γι' αυτό μας καλέσατε εδώ, κύριε αστυνόμε; Για να μας πείτε ότι βρεθήκαμε και οι δυο ντοπαρισμένοι; Ακούστε, πάνε χρόνια που έχω ξεμπερδέψει με την αθλητική δικαιοσύνη». Η Σγουρίδου ξαναγίνεται επιθετική.

«Δυστυχώς για σας, αυτή τη φορά δε σας κυνηγάει η αθλητική δικαιοσύνη».

Βγάζω από το φάκελο την επεξεργασμένη φωτογραφία του Στράτου και τη βάζω μπροστά της. Της ρίχνει ένα βλέμμα και κάνει προσπάθεια να διατηρήσει την ψυχραιμία της.

«Τι είναι αυτό;» ρωτάει, πιο πολύ από αμηχανία.

«Η ζητιάννα που καθόταν στην οδό Μαλακάση, στο Ψυχικό, και παρακολουθούσε το σπίτι του Ρόμπινσον. Έχω μάρτυρα τον σεκιουριτά της πολυκατοικίας, που σε αναγνώρισε. Εκείνος σε έδιωχνε και εσύ ξαναπήγαινες. Έχω επίσης μάρτυρα τον περι-

πτερά στην οδό Σάμου, που σε αναγνώρισε, όταν έκανες τη ζητιάνια στη γωνία της Στρατηγού Ρογκάκου και παρακολουθούσες τον Φαναριώτη. Δεν έχω φωτογραφία σου από εκεί, αλλά δε χρειάζεται γιατί φορούσες μαύρα».

Περιμένω μια απάντηση ή μια αντίδραση, αλλά δεν έρχεται. Για πρώτη φορά, η Σγουρίδου έχει καταπιεί τη γλώσσα της. Βγάζω από το φάκελο τη φωτογραφία του Βαρούλκου και την ακουμπάω μπροστά του.

«Σε αναγνώρισε η ψιλικατζού στην οδό Αθανασίας. Σε πλησίασε μάλιστα και σου είπε αν ήξερες ότι θα πληρώσεις ΦΠΑ για τις ελεημοσύνες που εισέπραττες. Έχω όμως και δεύτερη αναγνώριση. Είναι οι πιτσιρικάδες στο Κερατσίνι, που τους έδωσες τα αυτοκόλλητα να τα κολλήσουν».

Εισπράττω και δεύτερη σιωπή, του Βαρούλκου. «Κάθε φορά που εμφανιζόσαστε κάπου σαν ζητιάνοι, ακολουθούσε και ένας φόνος. Του Ρίτσαρντ Ρόμπινον, του Χένρικ ντε Μορ και του Κυριάκου Φαναριώτη. Αυτό σας κάνει συνεργούς σε τρεις φόνους και ο εισαγγελέας δε θα έχει την παραμικρή δυσκολία να το αποδείξει».

Εξακολουθούν να σωπαίνουν. Κοιτάζουν ευθεία μπροστά, αποφεύγοντας ο ένας το βλέμμα του άλλου. Είναι σαν να σου λένε: «εδώ ο καθένας είναι για την πάρτη του». Τελικά, είναι πάλι η Σγουρίδου αυτή που ανοίγει το στόμα της.

«Ναι, αλλά εγώ δεν ήξερα ότι θα τον σκότωναν».

«Το ίδιο κι εγώ» σιγοντάρει ο Βαρούλκος.

«Σας πιστεύω. Όπως πιστεύω επίσης ότι δεν ξέ-
ρατε ποιος ήταν αυτός που σας έστειλε τα πενήντα
χιλιάρικα. Μου αποκρύψατε όμως κάτι και οι δυο
σας».

«Τι σου αποκρύψαμε;» ρωτάει ο Βαρούλκος.

«Δε μου είπατε λέξη για το μήνυμα που υπήρχε
και στα εμβάσματα».

«Μήνυμα το λέτε εσεις αυτό;» με ρωτάει η
Σγουρίδου. «Στο τελευταίο έμβασμα υπήρχε μια
σημείωση που έλεγε “από έναν φίλο που σε ξέρει”.
Εγώ πάντως δεν τον ήξερα. Τι να σας έλεγα λοιπόν;
Σας είπα ότι δεν τον ξέρω».

«Δε μας είπες αυτό. Μας είπες ψέματα ότι το
έμβασμα ήταν από κάποιον πελάτη σου, που τον
βοήθησες να γλιτώσει φόρους. Και τι έγραφε το δι-
κό σου;» ρωτάω τον Βαρούλκο.

«Το ίδιο ακριβώς».

«Σύμφωνοι, αλλά μερικές μέρες μετά ακολούθη-
σε ένα τηλεφώνημα, το οποίο μου αποκρύψατε επί-
σης, σωστά;» Πάλι σωπαίνουν και οι δυο, αλλά αυ-
τή τη φορά η σιωπή τους σημαίνει κατάφαση. «Τι
είπατε στο τηλέφωνο;» ρωτάω τη Σγουρίδου.

«Μου είπε ότι είναι ο φίλος που μου έστειλε τα
πενήντα χιλιάρια. Τον ρώτησα αμέσως ποιος είναι,
αλλά εκείνος μου απάντησε πως δεν έχει σημασία,
ήξερε ότι τα είχα ανάγκη. Μετά μου είπε ότι θα
μου ζητούσε μια μικρή χάρη. Να ντυθώ ζητιάννα και
να πάω στην οδό Μαλακάση, να του πω τι ώρα
βγαίνει από το σπίτι του κάθε πρωί αυτός ο Ρό-
μπινσον που μου τον περιέγραψε. Είπα ότι θα το

κάνω, γιατί τι ήταν η χάρη μπροστά στα πενήντα χιλιάδικα που μου χάρισε;»

«Και πώς τον ειδοποίησες;»

«Δεν τον ειδοποίησα. Με πήρε αυτός τηλέφωνο και του είπα τι ώρες έφευγε από το σπίτι του ο Ρόμπινσον. Τη μια έφευγε στις εφτά, την άλλη στις οχτώ, μια άλλη φορά στις εννιά... Αυτά του είπα».

«Τα ρούχα της ζητιάνας από πού τα αγόρασες;»

«Δεν τα αγόρασα. Μου τα έστειλε με το ταχυδρομείο».

«Και τη δεύτερη φορά;»

«Πάλι με πήρε τηλέφωνο, μου είπε πού να πάω και ποιον να παρακολουθήσω. Αλλά αυτή τη φορά δε μου έστειλε ρούχα. Μου είπε να φορέσω μαύρα».

Αφήνω τη Σγουρίδου και πάω στον Βαρούλκο. «Κι εσένα τι σου είπε στο τηλέφωνο;»

«Πάνω κάτω τα ίδια που είπε και στην Ευτυχία».

«Ήταν άντρας ή γυναίκα;»

«Άντρας. Μου είπε πού να πάω, ποιον να παρακολουθήσω, και να φορέσω ό,τι πιο παλιό έχω. Αυτό δεν ήταν δύσκολο. Έχω μόνο παλιά».

«Και με τα αυτοκόλλητα;»

«Πάλι με πήρε τηλέφωνο, μου είπε τι θα κάνω και μου τα έστειλε δέμα με το ταχυδρομείο».

«Καλά, όταν διάβασες ή άκουσες στην τηλεόραση ότι δολοφονήθηκε ο Ρόμπινσον δεν κατάλαβες ό-τι σε έβαλε να τον παρακολουθείς, για να τον σκοτώσει;» ρωτάω τη Σγουρίδου.

«Πώς να το καταλάβω, κύριε αστυνόμε; Εγώ παρακολουθούσα το σπίτι του Ρόμπινσον, αλλά τον

Ρόμπινσον τον σκότωσαν στο γραφείο του. Γιατί να πάει ο νους μου στο κακό;»

«Εντάξει, να το δεχτώ. Τη δεύτερη φορά όμως ο Φαναριώτης δολοφονήθηκε στο σημείο που τον παρακολουθούσες. Δεν μπορεί να μην κατάλαβες γιατί ήθελε ο άγνωστος φίλος σου την παρακολούθηση; Αλλά ούτε και τη δεύτερη φορά πήγες να το καταγγείλεις στην αστυνομία».

Η Σγουρίδου σωπαίνει, γιατί δεν έχει τι να μου πει κι εγώ γυρίζω στον Βαρούλκο. «Το ίδιο ισχύει και για σένα. Σε βάζει να παρακολουθήσεις έναν ξένο και ο ξένος δολοφονείται. Δε σου 'κοψε να πας στην αστυνομία;»

Και πάλι δεν εισπράττω απάντηση. «Σας υποσχέθηκε κι άλλα λεφτά;» τους ρωτάω.

«Όχι, δε μας υποσχέθηκε τίποτα» απαντούν και οι δύο μαζί με ένα στόμα.

«Εσείς όμως σκεφτήκατε, αφού μας δίνει από πενήντα χιλιάρικα χωρίς να κάνουμε τίποτα, τώρα που του κάναμε δυο χάρες, μπορεί να μας δώσει κι άλλα».

«Τι θέλατε να κάνω;» με ρωτάει η Σγουρίδου. «Είμαι ως το λαιμό στα χρέη, και τα πενήντα χιλιάρικα ήταν για μένα μάννα εξ ουρανού. Σκέφτηκα, αν κάνω τις χάρες που μου ζητάει, μπορεί να μου δώσει κάτι παραπάνω και να ξελασπώσω οριστικά».

«Το ίδιο σκέφτηκες κι εσύ;» λέω στον Βαρούλκο.

«Είπα πως αν μου 'δινε μερικά λεφτά ακόμα, ίσως να μπορούσα να στήσω ένα συνεργείο και να κάνω μια καινούργια αρχή. Να φτιάχνω καμιά αποθήκη, κανένα πρόσθετο δωμάτιο».

Είτε ο Τσολάκης τα οργάνωσε όλα αυτά είτε κάποιος άλλος, το βέβαιο είναι ότι έχουμε να κάνουμε με σατανικό τύπο. Δεν ήξερε μόνο ότι είχαν ανάγκη τα λεφτά, ήξερε και την ψυχολογία τους. Πάντως τον Τσολάκη τον έχω για τόσο έξυπνο, αν όχι για παραπάνω.

«Τώρα τι γίνεται;» με ρωτάει η Σγουρίδου.

«Είσαστε συνεργοί σε τρεις δολοφονίες. Είμαι υποχρεωμένος να σας κρατήσω και να σας παραπέμψω στον εισαγγελέα».

«Είμαστε αθώοι» φωνάζει η Σγουρίδου. «Δεν είχαμε ιδέα ότι αυτός σκόπευε να σκοτώσει».

«Αυτό θα το κρίνει ο εισαγγελέας. Και ο εισαγγελέας θα πατήσει στο γεγονός πως δε μιλήσατε όταν μάθατε ότι αυτοί που παρακολουθούσατε δολοφονήθηκαν. Καλά θα κάνετε να ειδοποιήσετε τους δικηγόρους σας».

Η Σγουρίδου σκεπάζει τα χέρια της με το πρόσωπό της. Ο Βαρούλκος με κοιτάζει με απλανές βλέμμα.

Τους αφήνω στο δωμάτιο, για να τους παραλάβουν ο Βλασόπουλος με τον Δερμιτζάκη, και ανεβαίνω στον πέμπτο, να ενημερώσω τον Γκίκα.

Με περιμένει σαν τον Άι-Βασίλη με τα δώρα. «Για λέγε, προχωρήσαμε;»

«Έχουμε δυο συλλήψεις για συνεργία σε φόνο».

Του λέω όλη την ιστορία με τη Σγουρίδου και τον Βαρούλκο.

«Ποιος είναι ο εγκέφαλος πίσω απ' όλα αυτά;» με ρωτάει.

«Είμαι σχεδόν βέβαιος ότι είναι ο Χάρης Τσολάκης».

«Ποιος είναι αυτός;»

Του λέω όλη την ιστορία του Χάρη Τσολάκη, χωρίς να αναφέρω πουθενά το όνομα του Φάνη.

«Και γιατί δεν προχωράμε στη σύλληψή του;»

«Γιατί μας λείπουν στοιχεία ακόμα. Το κυριότερο είναι ότι πρέπει να αποδείξουμε πως αυτός έστειλε τα χρήματα. Ο Μαυρομάτης ψάχνει τον τροφοδότη λογαριασμό που έστειλε τα λεφτά στην τράπεζα των νήσων Καϊμάν και από εκεί στους τρεις δικαιούχους. Όταν τον βρει, θα ξέρουμε στα σίγουρα αν είναι αυτός. Μας λείπει όμως και ο δολοφόνος».

«Δεν είναι ο Τσολάκης;»

«Ο Τσολάκης είναι ανάπηρος και χρειάζεται βοήθεια για να σηκωθεί ακόμα και από την καρέκλα του. Αποκλείεται να τους σκότωσε αυτός».

Σταματάει να μου κάνει ερωτήσεις και παίρνει τηλέφωνο τον υπουργό, για να τον ενημερώσει. «Αύριο το πρωί στις δέκα στο γραφείο του» μου λέει όταν κλείνει.